

es saig

editorial

L'any de l'Euro

Si l'any d'entrada al segle XXI, el 2001, es recordarà per l'atemptat a les torres bessones, el que ara començam serà recordat, entre nosaltres, per l'entrada de l'euro, amb els avantatges i inconvenients que ens durà i que en llegir aquesta revista haurem començat a tocar amb les mans. Deixant de banda les dificultats i entrebancs personals que ens puguï ocasionar, és evident que ens trobam davant un fet de gran transcendència: que tres-cents milions de persones renunciïn a la seva moneda pròpia per adoptar-ne una de comuna és molt important. Estam parlant dels doblers, el motor que mou el món, i ningú en pot restar indiferent, ens afecta a tots de forma decisiva. És la passa més definitiva que s'ha donat de cara a la creació d'una autèntica Comunitat Europea, una passa que sembla irreversible, sense camí de tornada, i ens hauria de sortir bé.

Perquè l'any que tot just hem tancat no ha estat bo; i no ens referim només a l'economia, sinó a molts altres aspectes que seria llarg d'enumerar. A nivell mundial el desenvolupament econòmic ja s'havia alentit, un alentiment que els atemptats terroristes han accentuat i que no sembla tenir solució a curt termini. Això vol dir que el 2002 no es presenta color de rosa, amb pinta optimista i aparença encoratjadora. Els entesos parlen d'un any difícil i tan sols els més optimistes apunten a una moderada remuntada per d'aquí a bastants mesos. I com que la globalització, ens agradi o no, és un fet incontestable, de tot el que passa al món ens arriben els esquitxos, per a bé o per a mal.

Quin valor pot tenir que el 2002 sigui un any capicua? És bo o dolent? Curiosament, pel que hem llegit, els endevinadors, aquests privilegiats vidents del futur que tant han proliferat, no es posen d'acord; pel que sabem, n'hi ha que pronostiquen mals i desgràcies a balquena, mentre d'altres vaticinen beneficis i profits amb certa confiança. Que cadascú agafi el que més li convengui i al final ja comptarem. Segurament hi haurà de tot, perquè el que és ben cert és que cada dia no és festa major.

Tornant a l'euro, segur que hi haurà situacions divertides i altres d'emprenyadores; jugar altra vegada amb cèntims pels que ja ho férem fa molts d'anys serà com tornar a la nostra infància o juvenesa. Suposarà també la revaluació de certes paraules com per exemple "milionari" que, quan es tractava de pessetes, aplicada a una persona ja no tenia cap força encomiàstica perquè qui més qui manco disposava d'uns quants milions; en canvi, ser milionari d'euros ja seran paraules majors, començaran a fer-nos un poc d'enveja. També haurem de cercar substitut a altres paraules: per referir-nos a un individu excessivament donat a arreplegar diners ja no servirà el terme "pesseter". Però no ens capfiquem massa, que les llengües tenen unes possibilitats infinites i aviat trobarem el neologisme adequat.

Bé, només ens resta desitjar-vos que hagueu passat bé les festes nadalenques i que l'entrada al nou any hagi estat amb el peu encertat; com a algaidins, la felicitació festiva s'allarga per les festes de Sant Honorat. Pensàvem acomiadar-nos amb un "salut i pessetes", però aquesta salutació ha quedat "demodée"; i per avesar-nos a un "salut i euros" haurà de passar un temps. Així que, salut i alegria per a tots!

**Bolletí de l'Obra
Cultural Balear
d'Algaida**

D.L. P.M. 495/80
REVISTA MENSUAL

DOMICILI
Apartat de correus 5 d'Algaida

TELÈFONS
971 665 042
971 272 576

FAX
971 665 679

ADREÇA ELECTRÒNICA
essaig@premsaforana.com

IMPRESSIÓ
Tirrena, S.A. Manacor
Telèfon 971555212

DIRECCIÓ
Delfi Mulet

ADMINISTRACIÓ
Junta Directiva
de l'Obra Cultural

DISSENY I MAQUETACIÓ
Gabriel Salas
Guillem Vanrell

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA
Isabel Busquets

COL·LABORADORS
Biel Bibiloni
Laura Ferragut
Miquel Fiolet
Catalina Fullana
Catalina Martorell
Pere Mulet
Joan Mulet
Antònia Maria Mulet
Xesc Oliver
Pere Sales
Biel Sastre
Miquel Serra
Joan Trobat
Titoieta Ràdio

es saig
NOMÉS ES RESPONSABILITZA
DE L'EDITORIAL

sumari

Editorial	2
Titoieta Ràdio	4
Calaix de sastre	5
M'han dit que diuen	6
Pluviòmetre	8
L'ajuntament informa	9
Moviment demogràfic	11
Divendres Algaidins	12
Els lectors escriuen	13
Sabeu on és?	14
En primera persona	15
Quatre mots sobre...	16
Notícies	18
Ses escoles	20
Variat de poesia	22
Noticiari de l'OCB d'Algaida	23
Associació Algaida Solidari	24
Foto antiga	24
Pàgina de l'església	25
El sant del mes	26
PSM-EN d'Algaida	27
Esports	28
Fa 20 anys	29
Una xerradeta amb...	32

portada

Obres a l'església d'Algaida. Fotografia de M. Antònia Reinés.

AVIAT *podràs tornar*
a escoltar **CLAR...**

AJUNTAMENT
D'ALGAIDA

((a
Centre Cultural
d'Algaida

"SA
NOS
TRA"
CAIXA DE BALEARS

DILLUNS

- 21.00 **BALEIGS**
redifusió
22.00 **NO VOLEM SER**
redifusió
23.00 **EL SOTERRANI**
redifusió

DIMARTS

- 22.00 **EL CRIT DE LA PAPALLONA**
musical

DIMECRES

- 18.00 **SILENCI INTERROMPUT**
música clàssica
20.00 **SONS D'UNA TERRA LLUNYANA**
redifusió
22.00 **BON DIA ALGAIDA**
redifusió

DIJOUS

- 21.00 **BOOGIE WOOGIE COUNTRY GIRL**
redifusió
22.30 **L'ENEMIC INTERIOR**
redifusió

DIVENDRES

- 22.00 **TOT QUEAVY**
musical

DISSABTE

- 09.00 **SONS D'UNA TERRA LLUNYANA**
música i entreteniment
11.00 **BON DIA ALGAIDA**
magazine d'actualitat
13.00 **S'AMBIGÜ**
espai de debat
14.00 **SILENCI INTERROMPUT**
redifusió
16.00 **BALEIGS**
música amb arrels
17.00 **NO VOLEM SER**
música en la nostra llengua
18.00 **EL SOTERRANI**
musical dels 60 i 70
19.00 **BOOGIE WOOGIE COUNTRY GIRL**
rock'n'roll
20.30 **ENEMIC INTERIOR**
l'ona dissident
22.00 **1984**
redifusió
23.30 **AL CIELO IREMOS LOS DE SIEMPRE**
redifusió

DIUMENGE

- 17.00 **1984**
magazine punk-rock
18.30 **AL CIELO IREMOS LOS DE SIEMPRE**
música i textos
20.00 **EL CRIT DE LA PAPALLONA**
redifusió
22.00 **TOT QUEAVY**
redifusió

calaix de sastre

El pc i la pedra filosofal

El ministre Piqué, reconvertit per desig del senyor Aznar en una versió patètica de Harry Potter, es troba en plena recerca, no de la pedra filosofal, sinó del patriotisme constitucional. (Per estalviar teclat, i per higiene mental, no tornaré a usar una expressió semblant; d'ara endavant serà el pc. Així, en minúscules. De totes maneres, que em perdonin els meus amics comunistes, i també el senyor Bill Gates). Ell, el ministre Piqué, no vol trobar aquella pedra màgica que transforma els metalls en or i argent i que perllonga la vida de manera indefinida, sinó que realment el que vol trobar és la pedra que ens transformi en imbècils.

Què és el pc? Tenien una definició senzilla ben a la mà, d'aquelles que aprenen els infants en els seus primers anys d'escolaritat: "El pc és una cosa que no és cosa, però que per tot lo món se posa". No, massa fàcil. Els agrada complicar-les, les coses. I li dicten, al ministre Piqué, la següent sentència: "El pc és l'obligació, l'alegria i l'orgull de sentir-se espanyols". O sigui, jas el tassó, i ara cerca el vi per omplir-lo. Cerca raons, motius, perquè tots plegats ens posem a botar d'alegria quan ens diguin que som espanyols.

Primera conseqüència que se'n desprèn, de la definició: tots estam obligats, tenim el deure sagrat, de sentir-nos espanyols. Qui així no ho faci que es prepari, perquè serà -és ja- catalogat com un heretge, un terrorista, un indecent o cosa pitjor. I segona conseqüència: no tan sols ens prohibeixen que agafem el mandat anterior amb paciència, amb un resignat què hi farem -ara no record qui és que va dir que són espanyols els que no poden ser una altra cosa -, sinó que a més volen que acceptem el deure amb satisfacció i amb arrogància.

És a dir. El pc consisteix a instaurar la joia, el plaer, la il·lusió, l'emoció, l'entusiasme, l'eufòria, el goig, la complaença, la gaubança... de sentir-se espanyol!!! El pc consisteix a decretar l'altive-sa, la supèrbia, l'estuf, la jactància, els fums, la suficiència, la vanitat, la vanaglòria... de sentir-se espanyol!!! I han encarregat al ministre Piqué i a la regidora San Gil -quina casualitat, un català i una basca- una feina ben lloable: dotar de sentit, de raons fonamentades, de perquè mesurables i tangibles, l'alegria desbordant i l'orgull desenfrenat que manifestam en contemplar el nostre pas-saport espanyol.

O en veure el tracte exquisit i delicat que donen a la butxaca i a la cultura dels que ells anomenen, quan estan de bones, els "perifèrics". D'agres-sions per contar, en tenim tantes que no hi caben dins un cove. Per exemple, la que narra el darrer llibre de Vidal Vidal, "Salvatge Oest. Episodis de Ponent". A l'església parroquial de Bellpuig, un poble de la plana d'Urgell, hi ha un mausoleu renaixentista del segle XVI construït de marbre, que és una meravella. Quan va visitar l'admirable monument el rei Alfons XIII, l'any 1930, a Sa Ma-jestat no se li va acudir res més que exclamar "qué magnífico, qué bello, lástima que no esté en Madrid".

No he llegit els llibres de Harry Potter, ni enca-ra no he vist la pel·lícula; per tant no sé si l'heroi infantil finalment troba la seva pedra. El que sí sé és que en Piqué i na San Gil no trobaran la seva. No pot existir una pedra capaç de transformar-nos en imbècils. De moment, acceptam el passaport espanyol perquè no ens queda altre remei. Però d'això, a sentir-nos espanyols i, a més, a fer-ho amb orgull i alegria, hi ha una immensitat.

En Calaix i Desastre

m'han dit que diuen

N'hem sentit més d'un parell (un parell mallorquí) comentant que aquest Sord no pareix d'aquest món, que sempre parla dels mateixos temes i no s'ha adonat que ha d'entrar, o ja ha entrat, l'euro, i aquest és un tema que surt a totes les converses del poble. I és així: tothom parla de l'euro i no hem sentit ningú, per Algaida, que en parli bé, ni d'un bon tros: tothom hi veu problemes. La veritat és que el mes qui ve ja podrem parlar de com ha anat, però pels comentaris que hem sentit hi haurà més d'un problema d'adaptació.

El que sembla no tenir solució és el retard d'ES SAIG darrerament: aquest mes ja hi havia qui demanava si no tornaria a sortir més. La veritat és que duim una mala temporada: quan no són els col·laboradors que es retarden (que és el més normal), és la informàtica que falla i, si ambdues coses van bé, la impremta té problemes d'excés de feina. Bé, però el fet que interessa és que la nostra revista segueix sortint mes rere mes i esperem que durant molts més anys.

El problema és que si ara us parlem de Sant Honorat i de les festes i foguerons que es preparen, no sabem en quin punt estaran quan rebreu la revista... De totes maneres, en parlarem una mica, perquè l'altre vespre un comentava per Plaça que havia sentit les tonades dels cossiers i s'havia estranyat un poc, fins que va pensar en Sant Honorat. Perquè, contra l'opinió més generalitzada que els cossiers només es reuneixen per sopar (que sí, que ens han dit que sopen de tant en tant), també ho fan per botar una mica i repassen els balls i, per això, ho fan tan bé (i no és conya).

I ara que parlem de balls i balladors, l'altre dia a un grupet de gent jove parlava de la mala sort que han tengut els de ball de bot, que quan organitzen una ballada el temps els ho desbarata tot. Deien que el mes de novembre en tenien una de preparada, amb un grup que havia vingut a posta de Menorca: i coincidí amb el temporal de vent, aigua i llum apagada. I ara, pel desembre, n'organitzaren una altra, també a Plaça, i tornà a fer mal temps i hagueren d'acabar al Pere Capellà, sense poder ballar. Els que van a ball "de saló", que també són molts, ho tenen millor perquè fan la feina "a cobro" i no hi ha problemes de mal temps.

Per exemple, el ball de la Banda de Música, per als socis, fou una "monada". Feia fred (sabeu que n'ha fet, de fred, aquest mes de desembre), però dins Sa Portassa, amb un trosset de coca i dues olives, un tassó de... (a molts els va faltar una mica de vi) i ben aferradets, no en tenien gens, de fred. Hem d'agrair als músics tant el concert de Santa Cecília com la festa de què parlem, ja que tot això du feina de preparar i organitzar; i això arriba a cansar.

Fa molt que aquest Sord no parla de Pina, i això que així mateix n'hem sentit bastants de comentaris, durant tot l'any que acabam: sobre clavegueram, aigua neta i aigües brutes, que al final no sabem ben bé com ha acabat, si és que ha acabat; del pou que feren devers Son Moll, "nunca más se supo", com diuen els forasters. Bé, però el que volíem comentar és la milionada (de pessetes, no d'euros) que es destinaran a arreglar la font de Pina. Haurien de dir, els responsables, què hauran costat, de principi a final, les diferents reformes i contrareformes d'aquell bell indret.

Han passat les festes de Nadal, i les de Cap d'Any, i com cada any per aquestes dates un no sap si es troba al mig d'unes festes familiars, tradicionals, d'amistats, d'amor i solidaritat..., o si com més va, més es converteixen en unes festes consumistes i comercials al cent per cent. Encara hi ha famílies que es reuneixen per dinar plegats, però com més va més s'imposa el dinar o sopar a un restaurant. Així no han d'escurejar, diuen els defensors d'aquest nou sistema; la veritat és que, segons ens han dit, els restaurants d'Algaida han fet molta feina durant totes aquestes festes, i ja abans, amb el que ara diuen "dinars d'empresa". I que consti que ens alegrem pels nostres restauradors.

No sabem qui assessora la nostra màxima autoritat municipal en temes de jardineria, però per ventura hauria de fer un curset, o un "màster", de jardineria urbanística o medioambiental. N'hem parlat moltes vegades, del jardinet del cadafal, i sempre amb crítiques. No sabem si la darrera sembrada d'arbres de Nadal, o ponsèties, ha estat idea dels nostres governants, però aquestes plantes només feren "planta" una setmana: les gelades les destrossaren. Així mateix és mala sort que, quan els al·lots fan bonda, les temperatures facin malbé la feina feta. De totes maneres, hi ha plantes més autòctones (ara que està de moda tot el que és autòcton) que aguantarien més tant les glaçades com les soleiades d'estiu: per exemple, el romaní, o el bruc o "peterrell", o... en trobarien moltes de plantes per sembrar-hi.

Hi ha comentaris, com més va més freqüents, que qualifiquen Algaida de poble retardat (el qualificatiu més normal és "tercermundista"). I ara no repetirem el de sempre (aparcaments, trànsit, renous, carreres de moto, coets als vespres, manca de normes subsidiàries, obres il·legals, etc., etc.). No, avui comentarem el que hem sentit aquests darrers dies: un sector del poble (part de la Plaça i carrers dels voltants, inclosa l'església, que a un funeral la gent no es veia les cares) durant tres o quatre vespres, des del moment que encenien els llums de Plaça, es quedà a les fosques. Un altre: el repartiment del butà durant el mes de desembre ha estat bastant deficient, però la darrera fou que el dijous després de Nadal, és a dir dia 27, qui volia butà havia d'anar a Plaça a canviar la botella. I acabarem amb un tema ben repetitiu: els robatoris; n'hem tornat a sentir parlar darrerament, i sense cap indicatiu que això s'arregli.

Bé, suposam que en llegir aquest número d'ES SAIG ja estarem damunt les festes de Sant Honorat, o sigui, Felicitat Any Nou i bones festes de Sant Honorat per a tots.

Un Sord

es saig

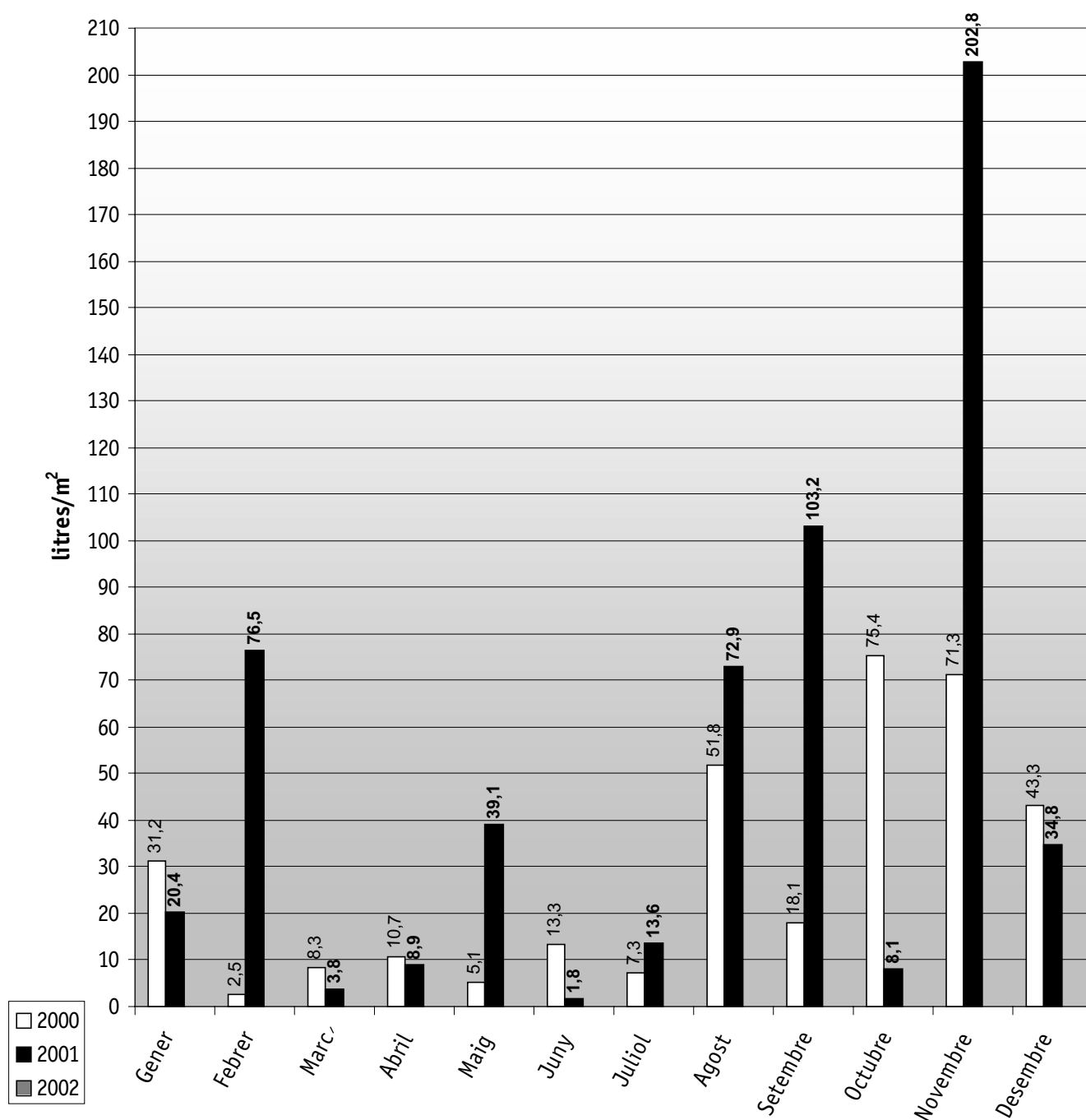
amb el suport de

GOVERN DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Educació i Cultura

Direcció General de Política Lingüística

pluviòmetre

El mes de desembre s'ha caracteritzat pel fred, que ha estat prou intens, un dels més freds que es recorden a la península. Aquí, sense arribar a rècords, també n'ha fet, amb neu a la Serra i gelades fortes.

Quant a plogudes, n'hi ha hagut dues de certa importància que han suposat 34'8 litres, que no estan gens malament per un desembre; hi ha saó a voler, massa a moltes finques. Quan escrivim aquestes línies, el mes encara no ha acabat, estam a dia 29, si bé no sembla que hagi de ploure els dies que queden del 2001.

El mes que ve us donarem les xifres de pluja corresponents a l'any que haurem acabat, unes dades que, com sempre, ens proporciona l'apotecari Gabriel Martorell.

l'ajuntament informa

ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA

L'ajuntament plenari, a la sessió extraordinària celebrada el 20 de desembre, va acordar per unanimitat aprovar el conveni entre la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes Balears i l'Ajuntament d'Algaida, mitjançant el qual s'atorga la categoria d'escola reconeguda a l'Escola Municipal de Música d'Algaida.

Amb aquest conveni l'Escola Municipal de Música esdevé com un centre reconegut per a l'ensenyament de la música, amb els consegüents avantatges, com és ara, assessorament en matèria educativa o suport econòmic, per poder aconseguir els objectius proposats.

TAXES I PREUS PÚBLICS

A la mateixa sessió, l'ajuntament plenari va aprovar, amb els vots favorables de l'equip de govern (PSOE-PSM) i del representant d'UM i l'abstenció del Grup Popular, la revisió de les taxes que regularan les següents ordenances municipals.

- Escoleta municipal, a partir del curs 2002/2003.
- Escola Municipal de Música, a partir del curs 2002/2003.
- Utilització de les instal·lacions esportives.
- Serveis de retirada i custòdia de vehicles i altres objectes pesants.
- Ocupació dels terrenys d'ús públic amb finalitat lucrativa.
- Ocupació dels terrenys d'ús públic amb enderrocs, materials de construcció i similars.
- Servei de clavegueram.

A més, per unanimitat, es va aprovar l'ordenança fiscal reguladora de la taxa per a la utilització privativa de les dependències municipals.

La comissió de govern, a la sessió celebrada el 20 de desembre, va acordar l'aprovació del preu públic per a l'ús del servei d'internet a la Bibliote-

ca Municipal.

Amb la finalitat de donar a conèixer les diferents ordenances municipals, l'ajuntament editarà una publicació dins el primer trimestre d'aquest any.

CONVOCATÒRIA VACANT DE ZELADOR D'OBRES

A causa que va quedar vacant la plaça de zelador d'obres a les proves selectives realitzades el passat 24 de novembre, mitjançant el Decret de Batlia, núm. 210 de 27 de desembre, s'han convocat les proves selectives per a la provisió de la vacant de zelador d'obres. El termini per a la presentació de sol·licituds acaba el 18 de gener de 2002.

CASAL DELS JOVES

En aquests moments l'Ajuntament i la Fundació Esplai de les Illes Balears, responsable de la gestió del casal, estan revisant les condicions del contracte per mor del canvi de responsable per tal de millorar el servei.

ADQUISICIÓ D'UN CICLOMOTOR PER A LA POLICIA LOCAL

El Govern de les Illes Balears ha cedit a l'Ajuntament d'Algaida un ciclomotor per ús de la Policia Local. La signatura del conveni que regula aquesta cessió i l'entrega del ciclomotor serà el proper 4 de gener.

ADQUISICIÓ D'UNA MÀQUINA DE NETEJA

A partir del mes de gener, l'ajuntament disposa d'una màquina de neteja. La seva adquisició serà una gran millora per ajudar a mantenir els nuclis urbans del municipi més nets.

REGULACIÓ DE LA CIRCULACIÓ

Les obres de reforma que es realitzen a l'església ha provocat una regulació de la circulació de vehicles a aquest indret i als carrers adjacents. D'aquesta manera, el tram del carrer del Sitjar, que va des del carrer de l'Església a la placeta des Sitjar, és de doble sentit i el tram del carrer Victòria, que va des del carrer de l'Església al carrer del Bisbe, és d'un sol sentit, no es permet la circulació des del carrer del Rei al carrer de l'Església.

CONVOCATÒRIA D'AJUDES PER EFECTES DEL TEMPORAL

El Govern de les Illes Balears, segons el Decret núm. 133/2001, de 7 de desembre, ha convocat el règim d'ajudes per paliar els efectes del temporal de pluja i vent del mes de novembre.

Per poder accedir a les ajudes establertes en aquest decret, serà necessari haver fet les autodeclaracions dels danys produïts pel temporal. El tipus d'ajudes seran en matèria d'agricultura i ramaderia, en matèria d'habitatges, en matèria de medi ambient i en matèria de comerç i indústria.

El termini per presentar les sol·licituds acaba el dia 15 de febrer de 2002. Els interessats poden passar a recollir les instàncies a qualsevol de les conselleries de la comunitat autònoma o a les oficines de la Casa de la Vila.

FESTES DE SANT HONORAT, A ALGAIDA

Diumenge, 6 de gener de 2002

16.30 hores. Torneig Local d'Escacs de Sant Honorat, al Casal Pere Capellà d'Algaida. Organitzat pel Club d'Escacs d'Algaida.

Divendres, 11 de gener de 2002

21.00 hores. Xerrada de Gaspar Valero sobre "Ruta de Rondaies", que inclourà la projecció de diapositives. Acte organitzat per la Delegació d'Algaida de l'Obra Cultural Balear. Al nou local social de l'OCB d'Algaida, sa Placeta, 3.

Dissabte, 12 de gener de 2002

11.00 hores. Emissió d'una edició especial del programa "Bon dia, Algaida" dedicat a les festes Sant Honorat, a la sintonia de Titoieta Ràdio (108.0FM).

19.30 hores. Inauguració de la mostra de pintures "La força de la mirada" de Jaume Oliver. Al Molí d'en Xina, carrer de la Ribera, 39. Obert fins les 21.30 hores. Aquesta mostra romandrà oberta els dies 14,15,16,17 i 18 de gener.

21.30 hores. Pregó de les festes de Sant Honorat a càrrec de l'escriptora Maria de la Pau Janer, a l'auditori del Casal Pere Capellà.

Diumenge, 13 de gener de 2002

16.30 hores. Torneig Local Infantil d'Escacs de Sant Honorat, al Casal Pere Capellà. Organitzat pel Club d'Escacs d'Algaida.

18.30 hores. Concert de l'Orfeó Castellitx, a l'església d'Algaida.

19.30 hores. Lliurament dels trofeus dels Torneigs d'Escacs de Sant Honorat organitzats pel Club d'Escacs d'Algaida. Al Casal Pere Capellà.

Dimarts, 15 de gener de 2002

18.30 hores. Cercavila amb la Banda de Música d'Algaida i els capgrossos.

19.00 hores. Encesa dels foguerons. A sa Plaça.

20.30 hores. Torrada i vi per a tothom. Xeremiers i ximbombades. A sa Plaça.

00.00 hores. Correfoc a càrrec de Dimonis d'Albopàs. A sa Plaça.

Per participar en el correfoc es recomana vestir roba vella que no sigui de teixits sintètics i portar gorra.

Dimecres, 16 de gener de 2002. Sant Honorat

11.00 hores. Missa de festa cantada per l'Orfeó Castellitx. Farà l'homilia el Pare Francesc Novella de l'Oratori de Sant Felip Neri. Els Cossiers ballaran l'Oferta.

A la sortida de missa, davant l'església, danses dels Cossiers

12.30 hores. Refresc per al poble, a la Casa de la Vila

17.00 hores. Homenatge als nostres majors, (majors de 80 anys). A sa Portassa.

18.30 hores. Teatre per a infants. El grup Es Ferreret posarà en escena l'obra "Anomé", inspirada en contes africans. Tres dracs (mare Maria i els seus fillets Joan i Pere) ens faran conèixer històries fantàstiques i ens presentaran personatges peculiars i extravagants. A l'auditori del Casal Pere Capellà

Dissabte, 19 de gener de 2002

22.00 hores. XXII Fumada Lenta en pipa de Sant Honorat, al restaurant Can Mateu. Organitzada pel Club de Pipers d'Algaida.

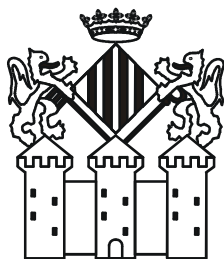
FESTES DE SANT ANTONI, A PINA

Dimecres, 16 de gener de 2002

20.00 hores. Foguerons, torrada i vi per tot-hom. Festa amb les ximbombes i els xeremiers de Pina. A sa Plaça.

Dijous, 17 de gener de 2002. Sant Antoni

16.00 hores. Beneïdes i carrosses a sa Plaça. Hi haurà premis per a les carrosses participants. Davant l'església.

**L'AJUNTAMENT D'ALGAIDA
US DESITJA UNES BONES FESTES
DE SANT HONORAT
I DE SANT ANTONI**

moviment demogràfic

Defuncions

Antònia Ramon Mulet
Va morir dia 25 de novembre
Tenia 85 anys

Francisca Pou Puigserver
Morí dia 28 de novembre
a l'edat de 88 anys

Sebastiana Sastre Fullana
Ens deixà dia 30 de novembre
als 83 anys

Manuel Pozo Moreno
Va morir dia 2 de desembre
als 51 anys

Antoni Vanrell Fullana
Morí dia 19 de desembre
Tenia 65 anys

Pedro Capellà Trobat
Va morir dia 22 de desembre
a l'edat de 91 anys

Josep Company Manila
Morí dia 23 de desembre
als 69 anys

Miquel Capella Llompart
Va morir el 16 de desembre
als 87 anys

Naixements

Marc Capellà Ballester
fill de Joan i Joana Maria,
va néixer dia 30 de novembre.

Sandro de Angelo Eickhoff
fill de Thomas i Ute,
va néixer dia 30 de novembre.

DIVENDRES ALGAIDINS

jornades de festa i cultura
curs 2001/2002

divendres, 25 de gener de 2002 a les 21.30 h al Casal Pere Capellà

LA SOCIETAT GLOBAL

La influència de la globalització en la vida diària

a càrrec de Bernat Riutort, professor titular de filosofia, moral i política de la UIB.

La mundialització és un fet ben actual, que influeix la nostra vida més enllà del que podem pensar. Quines conseqüències té per a nosaltres, com és manifesta en la nostra vida cultural, en la vida de família, en les comunicacions i en els mitjans, en la nostra pròpia identitat?

divendres, 22 de febrer de 2002 a les 21.30 h al Casal Pere Capellà

ELS REPTES SOCIALS

Els immigrants a les Illes Balears

a càrrec de Carmel Bonnín, expert en temes socials, president de Justícia i Pau.

Una reflexió documentada sobre els immigrants i l'entorn que els envolta a Mallorca. Es tracta de fer una anàlisi de les reaccions socials i del comportament que la seva presència provoca sovint en la societat mallorquina. Quines perspectives hi ha: integració o mestissatge cultural?: un repte que fa falta afrontar des d'ara.

ho organitza i patrocina

Fundació "la Caixa"

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

tots els actes són d'entrada lliure i gratuïta

els lectors escriuen

Sense títol

Ja hem passat un altre any, un any políticament espès, molt més que el bigoti de l'amo. Han passat moltes coses, massa per provar de fer-ne un resum, però el que em preocupa és que, tal i com pinten les coses, encara n'han de passar moltes més. Ho sé perquè, en contra dels meus principis (em fan pujar la sang), he mirat dos Telediarios de TVE. Allà m'han contat que la LOU, la nova llei d'universitats que imposa el govern espanyol, a més de servir per aportar qualitat (of course) i per insultar tots els rectors, té com a objectiu combatre l'endogàmia (us puc ben jurar que varen dir això). És evident que, qui més qui menys, degué estar d'acord que és ben necessari combatre-la: és capaç de ser contagiós i tot, això, sigui el que sigui! No és gens estrany que llavors els universitaris es manifestin, si vés a saber quines porcades fan dins classe, en lloc d'aprendre la constitució.

Al dia següent mir altra vagada el Telediario (preocupant, ja ho sé). Parlen de l'euro. He de confessar que tenia els meus dubtes davant el canvi de moneda, però el pedagògic enfocament de la notícia m'ho va aclarir tot. Després de mostrar unes imatges en què gent gran discutia sobre l'arrodoniment dels preus (no n'hi havia cap que encertàs a dir com es faria), la lliçó magistral del comentarista: es veu que l'euro és com Zidane, que quan va arribar tothom sabia que era el millor, però ningú no sabia on l'havia de col·locar; en qualsevol cas tots sabem que és com Figo, un bota d'or, i que aviat serà el millor del món, com Raül. Això és patriotisme constitucional, lliure de perifèries i regionalismes malsans, no excloent i molt manco separatista! I la resta és terrorisme, apa! I és clar, amb tot això em va deixar de preocupar l'euro i em vaig quedar ben tranquil, i més encara quan vaig rebre la carta del mateix president Aznar on, sense fer referència als jugadors del seu equip, parlava de l'euro amb els mateixos adjectius que els seus deixebles (in)formadors. I la tarja convertidora, molt mona. Va saturar el servei de correus, això sí, però la causa bé s'ho valia. A més, ara tindrà una excusa per privatitzar-lo, ja que ha quedat ben clar que així no funciona: envies de cop vint milions de cartes de res i es col·lapsa. Tercermundista.

Després va arribar el missatge de Nadal. El president Aznar va anar al rei i li va donar uns papers al mateix temps que li deia: "oiga, su majestad, hágame el favor de leerme esto el día de Navidad, que a usted se le entiende mejor que a mí, je, je, je". I el rei, obedient com és, es va posar davant les càmeres i va llegir el pamflet propagandístic del PP. I n'Aznar té raó: al rei, encara que no fa llarg, se l'entén millor. I la borbònica cara de Sa Majestat va omplir les pantalles de vuit canals (i no tenc cap tv per satèl·lit), que el donaven en directe: els dos de TVE (només faltaria), els dos de la TVV Canal 9 i Punt 2 (només faltaria), els dos privats, Tele 5 i Antena 3 (només faltaria), i TV3, a més del Plus, que no feia pagar per veure això. Dels que puc sintonitzar des de ca meua, només quedaven el Canal 33, el Canal 4 i Telenova, de manera que per poc no em queda altre remei que escoltar-lo. De totes maneres no em vaig perdre res, segons m'han dit, perquè el missatge del president d'Espanya Joan Carles... perdó, del rei d'Espanya Aznar I..., perdó, m'estic fent un embull: el missatge d'Espanya va ser el que s'esperava que fos, fins i tot m'atreuria a dir que va ser més "pacífic" (deu ser perquè les dates s'ho mereixen) del que hem sentit darrerament. Com a mínim, aquesta vegada no ens va insultar.

Pel que fa a la resta, tampoc no empitjora gaire: tot i que Palomares encara és radioactiva (com en Fraga), GESA ja fa un cert temps que dóna llum encara que sigui a certs sectors (feia temps que no assistíem a un funeral il·luminat amb ciris), podem veure El Senyor dels Anells en català, dia 7 de gener hi haurà escola (jo podria jurar que mai de la vida no vaig tenir escola, dia 7, que era el dia de jugar amb els regals de reis), i aviat agafaran en Bin Laden (segons el darrer informe de la CIA, no només és segura del tot la seva vinculació en els atemptats de l'11 de setembre, sinó que pilotava un dels avions que es va estavellar contra les torres bessones; a més, sembla que haurien trobat el seu cadàver en una de les galeries subterrànies de Tora Bora, però se'ls hauria escapat per poc aprofitant que els marines visionaven un vídeo casolà on es podia veure el milionari saudita amb les seves quatre esposes en posicions diverses; llavors hauria fugit per una llarga galeria amb jacuzzi i pistes de tennis que arriba a Pakistan, des d'on s'està fent un fart de riure). Vol dir tot això que les coses milloren?

Un Afaitat

sabeu on és ?

El coll, segons el diccionari, és: " Part del cos d'un home o dels animals que uneix el cap amb el tronc". O també: "El broc d'una ampolla o el brocal d'un pou, cisterna o aljub". El coll de la fotografia d'avui pertany a una cisterna i, com es pot apreciar, és molt antic, perquè la corriola i la biga de subjecció són de fusta.

Un coll, orogràficament parlant, és una depressió molt pronunciada a la carena d'una serra o d'un contrafort. Exemple: el coll de Sóller.

"Estar d'alguna cosa fins al coll": estar-ne tip d'aquella cosa. "Estar endeutat fins al coll": estar algú a punt de fer fallida. "Tòrcer o tombar el coll": morir.

Llinatge:

"Coll": existent a Barcelona, Mallorca, Girona, València, Eivissa...

Topònims:

"Son Coll Nou": possessió del nostre terme de devers 50 quarterades d'extensió que conté un talaiot de planta circular, situada dins el Quarter II, entre Son Coll Vell i Son Reus. "Es Coll d'en Rabassa": barriada del terme de Ciutat, vora la mar, entre els nuclis d'Es Molinar i Can Pastilla.

Cançó:

Ses perdius de per Son Coll,
són molt males d'agafar;
només les poden tirar
un pic, i encara al vol.

Pista:

Aquest coll de cisterna es pot localitzar prop d'unes cases d'una possessioneta del Quarter IV, que prové de la desmembració de l'antiga Es Rafalet. Amb tota seguretat de l'aigua d'aquesta cisterna en va beure un dels personatges més famosos del nostre poble, a principis del segle passat. Era famós per les seves rareses i ja no podem dir res pus.

M.F.

Solució del mes passat:

La situació de la mola protagonista d'ES SAIG anterior era molt fàcil d'endevinar, perquè es troba vora el portal d'accés a la primitiva Farinera Nova, avui local de la Cooperativa ALPIRA.

en primera persona

La mirada de Jaume Oliver

Folcre, l'associació cultural del Molí d'en Xina, presenta, durant les properes festes de Sant Honorat, "La força de la mirada", un muntatge de Jaume Oliver Bauçà "Torres".

Què és "La força de la mirada"?

És el resultat de l'evolució experimentada des de la primera mostra que vaig presentar al Molí, al gener del 1997, titulada "Cara a cara", on les cares es miraven entre elles i ja hi havia un seguiment de mirades. "La força de la mirada" vol reflectir el món interior que cada un de nosaltres utilitzam per veure: la bellesa d'un objecte no depèn de l'objecte en sí, depèn de la mirada personal de cada un. Ja més a nivell de forma, és el resultat de desprendre't del que és superficial i quedar-te només amb la part essencial, amb allò més íntim, difícil de definir, que no depèn ni de formes, ni de color... però que ens sacseja fortament. Tots els anys que hi ha entre una mostra i l'altra han servit per deixar tot el que considerava superflu.

Quina és la teva mirada?

Per a aquest muntatge he treballat sobre un poema que el meu germà, en Miquel Oliver Bauçà, ha fet per a l'exposició i que té el mateix títol. El poema parla de tres tipus de mirades, la primera fa referència a les mirades superficials, a les que no van més enllà: "Hi ha tants d'ulls que miren i no veuen". La segona seria la dedicada a les mirades més evolucionades, influïes pel que t'envolta: "Hi ha mirades dolces, infantils / esguards que vessen joia o melangia". I la darrera és la dedicada a la mirada profunda, interior, que no es conforma amb el que simplement es veu, vol veure més:

"Mirades sense ulls, o a milers / que penetren tenebres / i trenquen murs". Aquestes tres mirades seran el centre de la mostra i marcaran el dial del recorregut. Serà una exposició amb molts de silencis, amb poca obra, tot i que els silencis formen part de l'essencial del procés artístic.

Quina t'agradaria que fos la mirada de la gent?

Que les persones que la visitin intentin treure la seva mirada interior, que cada persona no només vegi una simple pintura, sinó que hi vegi tot el que el seu món interior li permet veure. I que cada un es guardi per a ell mateix la seva mirada, no cal contar ni comentar el que un veu en veu alta.

Com vius la festa de Sant Honorat?

Quan era nin, la festa de Sant Honorat estava com a ofegada per les festes de Sant Sebastià i Sant Antoni. Gràcies a la participació de les entitats, la festa crec que s'ha potenciat bastant. A principis dels 70 introduïren el ball dels Cossiers i crec que aquest fet serví per agafar força. M'agrada que a Algaida tenguem una festa d'hivern, és com a més nostra, més personal, més intimista. El fred, el foc i la calor humana ens ajuden a unes celebracions on l'esperit esdevé el protagonista.

"La força de la mirada" mostra d'en Jaume Oliver. Molí d'en Xina. Carrer de la Ribera 39. Inauguració dia 12 de gener a les 19.30 hores. Romandrà oberta de dia 14 a dia 18.

quatre mots sobre...

LA

Maria Magdalena Rafael

"Abans, la sortida des de la plaça tenia més participació, perquè el concurs de carrosses ha anat minvant a poc a poc fins a l'any passat, que ja no se'n feren. El nostre grup d'amics, ens cansàrem de fer-ne perquè, abans d'acabar-la, ja sabíem quina carrossa guanyaria i quina no; fins i tot teníem problemes per acabar-les i, com que no passàvem gust, decidírem no fer-ne pus. L'any passat es varen substituir les carrosses per la repartida de mocadors, que estaven bé, i per aquells "cucurut-xos" de deixalles que resultaven ridículs. També feren una espècie de discurs massa llarg i la gent tanmateix no en feia cas perquè tenia ganes de partir, sense gaire motiu, perquè si arribes massa prest a la Pau has d'esperar per anar a missa i el certamen literari, que s'han de mantenir i potenciar, perquè són tradició.

Els quintos, darrerament, organitzen la festa damunt l'era, que sol estar bé, però massa repetitiva: venen coca i begudes que animen l'ambient a la Pau. En canvi, la festa de la cervesa que ara s'ha posat de moda fer l'horabaixa, no té cap al·licient, perquè els pocs que hi van acaben remullats. Es podria potenciar aquesta festa, per ventura amb un grup de rock, que no importaria que fos de la categoria del grup "Antònia Font", per exemple. Bastaria que fos qualche grup algaidí o d'un poble veïnat."

Antoni Quetglas

"Suprimiria les carrosses d'una vegada, perquè els darrers anys quasi no hi participava ningú i eren molt doïdes. També trob que s'hauria de fer més propaganda a fora poble de la Festa de la Pau per potenciar-la. La festa damunt l'era, enlloc de dedicar-la a al·lots tan joves, podrien fer-la apta per a tothom, i així la gent no partiria tan aviat de la Pau. A la nit de rock que organitzen els quintos, podrien dur-hi altres conjunts per combinar amb els que tenim a Algaida.

La festa de la cervesa podria continuar existint, però enlloc de a l'escorxador, podria fer-se damunt Plaça o al camp de futbol, perquè tan lluny, fins i tot els joves se n'afluïxen.

Per altra banda, és una llàstima que per por dels robatoris, no poguem tenir el retaule restaurat a Castelltix i l'haguem de tenir dins l'església d'Algaida."

FESTA DE LA PAU

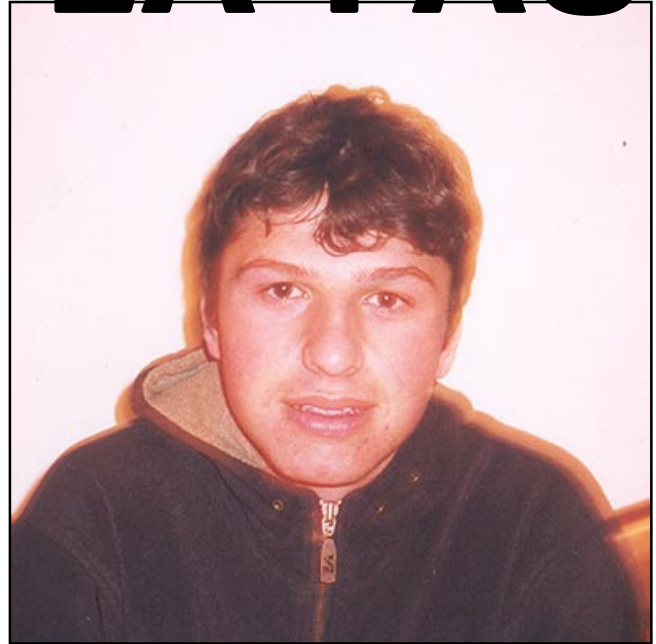
Maria Coloma Mairata

"Per començar tornaria a posar el concurs de carrosses que l'any passat es va suprimir, però amb una major dotació econòmica per tornar a animar el jovent a participar-hi.

La festa de la cervesa de l'escorxador, simplement la suprimiria. Jo hi vaig anar l'any passat i va ser desastrós, tothom es tira cervesa per damunt i crec que només serveix per incitar el consum d'alcohol entre el jovent. Si al manco hi haguessin música per crear ambient...

El que em va agradar més l'any passat va ser la glosa d'en Llorenç Móra, en particular, i el certamen literari en conjunt. També m'agradà el detall del mocador de record que ajudà a crear ambient de festa.

A la festa de damunt l'era, que organitzen els quintos aquests darrers anys, hi posaria més ball de bot, amb música que aportàs l'Ajuntament, que s'hi hauria d'implicar més, perquè els quintos no poden fer tantes coses. Els darrers anys, per exemple, lloguen els grups de rock, perquè són amics seus, són d'Algaida i no costen res."

Biel Gomila

"És una llàstima que les carrosses hagin decaïgut tant fins a desaparèixer, en part perquè la gent no s'esforçava a mantenir-les. Per aconseguir la seva recuperació, una de les maneres seria que els premis als participants tenguessin una més bona dotació econòmica.

El certamen literari hi ha de ser i s'ha de conservar, perquè dóna més prestigi al nostre poble.

La festa damunt l'era s'hauria de modernitzar i canviar un poc, perquè sempre és el mateix, i fer que hi pogués participar la gent major i no només els infants; així riuríem un poc. El ball de bot que es fa damunt l'era està bé, però no sé si té molt a veure amb la resta de les activitats que s'hi fan.

La festa de la cervesa està bé, encara que qualcú es passi amb el beure i es faci alguna annerotada i hauria de continuar; així com el concert de rock, encara que per potenciar-lo s'haurien de dur grups de fora, que costarien més doblers, per combinar amb els grups que hi ha a Algaida."

M.F.

notícies

BALLAR AMB LA BANDA DE MÚSICA

El passat dissabte, 22 de desembre, la Banda de Música d'Algaida va organitzar una vetlada de ball d'aferrat, un agraïment als socis i a les sòcies i una forma de fomentar i augmentar aquest número. L'escenari de la festa va ser Sa Portassa, cedida gratuïtament per a la ocasió. No hi va mancar el sopar (plats dolços i salats) ni les begudes. Durant la vetlada, la banda interpretà peces de ball variat: valsos, pasdobles, tangos, salsa, txatxa-txas i qualque "lent" en forma de bolero. Tampoc hi va mancar una rifa, amb els guanys de la qual es va poder fer front a part de les despeses de la festa.

ESCACS

Els jugadors del Club d'escacs Algaida han participat les darreres setmanes al Campionat de Mallorca individual. Aquesta ha estat la seva classificació a les diferents categories:

1ª categoria. En Toni Ripoll amb 2.5 punts no va acabar el campionat, ja que es va retirar per motius personals. Amb aquests punts hauria de deixar la categoria, però per la puntuació E.L.O. té la possibilitat de mantenir-la.

2ª categoria. En Joan Crespi amb una bona actuació, aconseguí 4.5 punt i en Toni Rodríguez n'obtingué 3. Els dos jugadors continuen a la categoria.

3ª categoria. En Sebastià Massanet, la nova incorporació del Club d'escacs Algaida, quedà classificat en 15ª posició amb 5.5 punts. Aquest jove escaquista és de Son Servera i el seu entrenador és en Joan Gayà, un dels millors jugadors d'escacs de les Illes Balears. Ha estat fitxat pel club algaidí per reforçar la seva plantilla de cara a la lliga per equips. En Toni Fullana, amb un bon començament, quedà classificat amb 4.5 punt i en Joan Vanrell acabà el campionat amb 2.5 punts.

Aquestes primeres setmanes de l'any es celebra el Torneig local de Sant Honorat, les partides del qual es jugaran els dies 6 i 13 de gener.

PERSONES MAJORS D'ALGAIDA

El passat 16 de desembre, a l'auditori del Casal Pere Capellà, es va presentar la nova junta directiva de l'Associació de Persones Majors d'Algaida. A l'acte, al qual assistí nombrós públic, es presentaren els que a partir d'ara gestionaran l'entitat i que van ser votats a les eleccions, celebrades el diumenge dia 25 de novembre.

La candidatura encapçalada per Joan Oliver Salas "Garrover" fou la guanyadora amb 332 vots, davant de la que presentava Joan Balaguer que n'obtingué 61.

La candidatura guanyadora està formada pel que serà el nou president, Joan Oliver, en Miquel Vanrell "Xiquel", que actuarà de vicepresident i tresorer i en Fernando Garcia i na Margalida Cardell "de Sa Cigala", que actuaran de vocals.

Una de les primeres activitats de l'estrenada junta fou l'organització d'una xocolatada la nit de Nadal a la qual assistiren unes vuitanta persones.

El proper dia 5 de febrer, l'associació celebrarà la seva festa d'aniversari. El programa d'actes començarà amb una missa a les 12 del migdia, després al restaurant Binicomprat hi haurà dinar i ball. L'associació posarà un servei de transport fins al restaurant per als socis que no disposin de cotxe. Els interessats poden passar a fer la seva reserva per les oficines de l'entitat al Casal Pere Capellà.

PREMI D DE DE FESTA

El passat 15 de desembre es va lliurar el premi D, de l'associació De Festa, a Algaida, el guardó pretén ser un reconeixement a les persones o grups que treballen per recuperar la música i els balls tradicionals de Mallorca. Enguany, la premiada va ser na Miquela Lladó, cantant del grup Música Nostre, que estava nominada al costat d'Antoni Artigues i Biel Majoral. El lliurament del premi es va fer a Algaida. En un primer moment, s'havia organitzat una ballada popular, en què havia de participar l'Escola de Xeremiers i els grups Pla Forana i Al Mayurqa, a la plaça. Però, a causa del mal temps, la festa es va haver de celebrar a l'auditori del Casal Pere Capellà.

FIDELITAT

L'amo en Miquel "Nadala" era un dels subscriptors i lectors més fidels d'Es Saig. Cada mes es preocupava de recollir el seu exemplar i moltes vegades va venir a posta a Algaida a cercar-lo. A l'hora de fer l'enquadrernació, era un dels primers a presentar-lo ben ordenat i a punt.

Una de les seves grans il·lusions, darrerament, era poder celebrar la festa dels 60 anys de matrimoni, el dia de Santa Catalina, i que aquesta celebració pogués aparèixer després a la seva revista, a Es Saig.

La festa fou una reunió familiar entranyable, i alegre, ja que ningú no esperava que, un parell de setmanes més tard, l'amo en Miquel ens deixaria definitivament. Va morir dia 16 de desembre. Descansi en pau.

Aquí teniu un dels regals que va rebre el matrimoni:

Seixanta, que no és poc
conte per a dos enamorats

Tal dia com es present
i ja en fa més de seixanta...
ets anys, que es qui vos canten
saben cert, que són casats.

Madò Calderona d'un vent
Miquel Nadala de s'altre
se besaren a cada galta
i de sa mà partiren plegats.

De llavor ençà conta s'història
han compartit dia a dia
molt d'amor, conhort i filla
sa seva nina... de tots sa flor.

Han tastat penes i glòria
passa a passa... una vida!
que aquí... avui, com fet a mida
es nêts vos conten de tot cor.

Que t'estimin i estimar
poder mirar, en el temps enrere
amb orgull i rialla sincera
com sols ho saben fer es padrins.

I tal com s'aigo de la mar
que ve i va, envant i enrere
això és i també era!
Tant s'almud com sa barcella
i si queda gens de vi dins sa botella...
... molts d'anys a tots! Amén i fin.

Tolo Servera

ses escoles

FESTES DE NADAL

• Les festes vistes pels ulls dels nins i nines de primer

◆ Dinam amb la família

◆ La nit que Nadal sopam an família.

◆ Bevem Xocolata calenta

◆ Anam a casa dels cosins

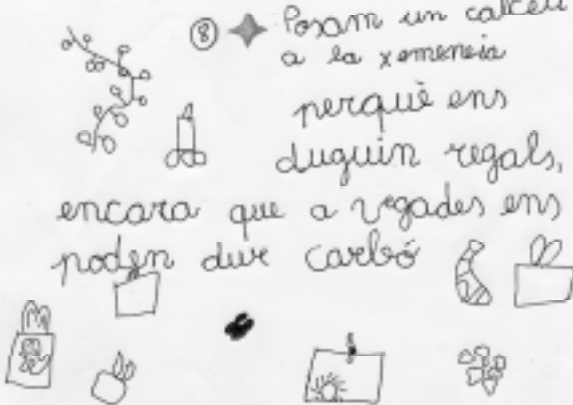
◆ Menjam Torró, nules, sopa grossa i indiots.

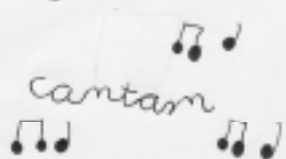
◆ Adornam ca nostra amb llumets, nules, plantes, espelmes i cintes de colors.

③ ◆ Poram un calçotí a la xopeneia perquè ens duquin regals, encara que a vegades ens poden dur carbó

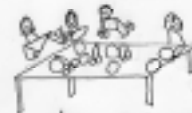
◆ Escoltam i cantam nades

◆ La nit de cap d'any menjam 12 raïms

◆ Arriben els reis i es NapaNad

◆ Fem un arbre de Nadal amb boles, llumets i una estrella a dalt de tot.

◆ Fem un Bellem amb cases, una cova, pastors, ovelles, i tota classe d'animals

Estimats Reis de l'Orient:

Voldria que duguessiu a les pures coses més necessitades: medicines, pulcratals, una escola per als nins i les nines, roba per vestir-se, aigua, menjar, un hospital, una bona amic i PAU al món.

Una brava i gràcies.

Tots els nins i nines de 2^a

BOX NADAL

un variat de poesia

1. BLAI BONET

No t'has mort, Blai Bonet de Santanyí, àngel foll,
jove etern que tocaves el cel nit i dia.
No t'has mort, bé que ho diu la ràdio, ho diu la tele,
ho diuen els diaris i els amics que truquen
per compartir la teva absència sobtada.
Tots diuen que t'has mort, però no és cert.
No me'ls crec, perquè sé que no ets mort,
que allò que mor en tu no és el que et fa Tu,
que en tu només mor l'aparença de l'home
que ens guardava paraules dites des de l'ànima
encarnada en un rostre tot ulls de tant mirar la mar.
La teua companyia aparaulada ara és més pura,
més intensa, més transparent i blava en el deliri.
Tu ets paraula feta vida, paraula en clau de ser.
Paraula que no calla, música en veu
que ressona en els nervis i perdura en la ment
com un eco en la serra, com la remor del mar,
tan clara quan es fa silenci en la calma
com quan retrona tèrbola en la tempesta.
Diuen que t'has mort una vesprada de desembre,
al ple de l'hivern de l'any 97, quan el sol
comença a voler créixer i anunciar vida nova.
Llegint-te, ara que diuen que t'has mort,
torne a dir que no és cert, que no és ver,
que quan un home té el do de la paraula
i la sap dir en plenitud, a doll i a brols,
quan mor, el que mor en ell no és Ell.
Ell, Tu, Blai, com Jesús infant, renaix
fent-nos sentir viu el seu sentir.

2.

Demà...
la mar
i un horabaixa vençut que tanc a la maleta.

He obert l'armari
i el calendari ha canviat de posició.
La sorra guaita
i en un racó es divisa la barca.

3.

Va dir la mula:
"Jo sóc el pelicà i sóc també el llop,
el rat penat, l'obscena boira, el múrid.
Us oferesc la meva sang:
participau-ne. Jo en beuré després.
Per sempre vull que guardeu aquest vas.
Des del buit ardent de la meva artèria
recompondrem el temps.
Feu això en memòria meva.
Sóc el vampir; el meu nom és Jesús.

4.

Tots hem provat les drogues,
tots hem colcat la mula,
tots hem tocat a les portes del cel.

Coneixem l'amistat del míssil,
el somriure estantís del sàtrapa,
la dentada vagina de l'aranya.

L'aranya pica, mossega, mastega,
arrabassa la carn
i s'infiltra dins el cervell.

Tots hem viscut dins la mateixa casa,
tots hem comès algun delicte,
tots hem colcat la mula.

Ja sabem tots que això s'acaba.

5.

Per què tremoles quan dius que m'estimes?
Per les trenta monedes?
Tremoles com qui viure?
O bé fremeixes pel costum del mal?

L'amor existeix, i és fort, i brilla,
i desafia el pes del cos,
el pes del vespre, el pes exagerat
dels anys que ens resten encara per viure.

L'amor existeix, però s'allunya
de la gent com nosaltres, amor meu.

La cuinera i els cuiners són, respectivament, els mencionats a continuació; entre parèntesis s'indica el nom de les olles on es poden trobar, en cada cas, aquestes i altres delicadeses: 1, **Josep Piera** (En el nom de la mar); 2, **Aina Ferrer Torrens** (Perspectiva de pronoms); 3, 4 i 5, **Sebastià Alzamora** (Mula morta) . Servides per na **J.O.** i en **M. S.**

noticiari de l'ocb d'algaïda

Activitats previstes

Divendres dia 11 de gener, a les 21 h. i al local social de Sa Placeta, CONFERÈNCIA, amb projecció de diapositives: "Rutes de rondalles", a càrrec de Gaspar Valero. Aquest acte s'emmarca dins les commemoracions de l'Any Alcover, instaurat amb motiu de celebrar el centenari de la Lletre de Convit, el manifest que mossèn Alcover adreçà als intel·lectuals i poble en general per convidar-los públicament a participar en la gran obra del Diccionari.

Diumenge dia 27 de gener, EXCURSIÓ: Visita cultural a Mancor de la Vall i pujada a peu a Biniarroi. La sortida serà a les 9 h. des de la plaça amb cotxes particulars. Aquesta activitat estava prevista per al mes de desembre, però l'haguérem de suspendre a causa del mal temps.

Avís de cobrament

Aviat us cobrarem la quota de soci/sòcia de l'Obra Cultural que serà de:

21 € per a les persones adultes (3494 PTA)

15 € per a les persones estudiants (2496 PTA)

6 € per a les persones menors de 18 anys, que no volen rebre la revista (998 PTA)

Fixau-vos que hem arrodonit els preus a la baixa.

Molts d'anys per sant Honorat

Dia 24 de desembre, després de les Matines, ferem la tradicional xocolatada per celebrar, com sempre, les festes de Nadal i aquest any, a més a més, per inaugurar el nou local.

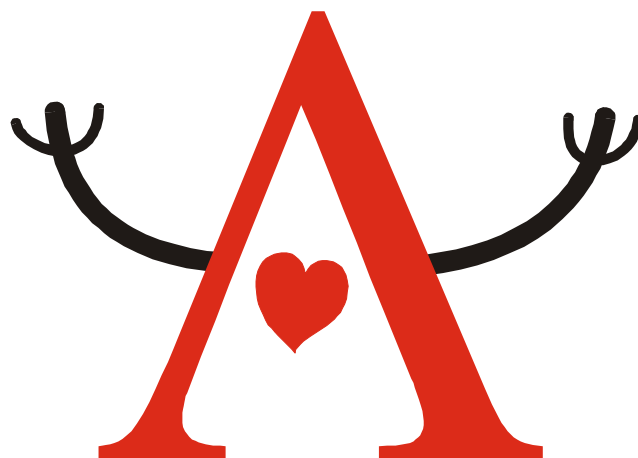
associació algaida solidari

El passat 28 de desembre, els representants d'Algaida Solidari entregàrem a la Parròquia d'Algaida l'import recollit, tant al sopar celebrat el passat mes de setembre, com a partir d'altres donatius rebuts per a aquest mateix fi.

La quantitat acumulada ascendia a 2410000 PTA i l'associació férem una altra aportació per tal d'arrodonir-la fins als 2500000 PTA.

El rector Antoni Riutort va manifestar l'agraïment per aquesta aportació que s'adreçarà a les obres de l'església. A més, també va remarcar la seva satisfacció per la resposta de tot el poble, que ni els més optimistes esperaven que fos tan rotunda.

L'Associació Algaida Solidari informam a

totes les persones que són sòcies que durant el primer trimestre d'enguany es cobrarà el rebut corresponent al 2002.

Aprofitam l'avinentesa per animar la gent a fer-se sòcia de la nostra entitat.

fotografia antiga

La velleita de Pina Tonina Carbonell *Madò Valenta*, disposada que li facin un retrat que ella no va poder veure.

pàgina de l'església

Carta als Reis

Estimats Reis,

Hem esclovellat el 2001 amb sacsades violentes, problemes de tot tipus i dificultats grosses. Enguany desitj la vostra arribada amb deliri perquè anhel els regals més que mai. Aquesta carta em dóna l'oportunitat de tancar els ulls i demanar-vos tot allò que més ganes em fa i que, a la vegada, crec que em convé. I sense més preàmbuls anem al gra.

Estic temptat de començar per demanar-vos euros, encara que siguin de xocolata, però no ho faré; enguany, com a primer regal us deman que ens porteu Pau; de fet, aquest do fruit de la justícia, el podria demanar cada any, però en aquesta ocasió estic molt sensibilitzat i convençut que és un regal que necessita avui el nostre món.

He vist molt de sofriment fruit de les guerres; he contemplat infants morts i mares que ploren, fins i tot a Betlem -sembla mentida- i tinc el cor encongit. No crec que la problemàtica del món es resolgui per la força de les armes. Portau-nos la Pau i, amb ella, la capacitat de diàleg.

Em podríeu dur també un pitxer gros i un ribell afavorit, aquests elements em serviran per rentar peus, cosa que estic disposat a fer seguint l'exemple i el mandat del Mestre Jesús. Són molts els germans que tenen els peus adolorits, cansats, polsosos o nafrats; pens que podré fer un bon servei; estic convençut que el llenguatge dels fets, amarats d'amor i humilitat, farà creïble el missatge que intent transmetre. Cada any acostum a demanar-vos un objecte un poc "rar"; en aquest 2002 (capicua) em podríeu dur un "relativitzador". És un aparell que té l'habilitat de destriar allò que és essencial del que és accidental, de separar el gra de la palla; em servirà per donar importància a les coses que de veritat en tenen i a passar per damunt aquelles en les quals no val la pena dedicar-hi temps. (D'això els entesos en diuen relativitzar).

Una cosa que em cauria molt bé que em portàssiu seria una capsa de benes; no sigueu malpensats, que no són per posar-me davant els ulls, sinó per embenar ferides, alguna d'elles en el cor. Gràcies a Déu aquí no tenim ferits de guerra, però sí dones maltractades, vells arraconats, infants apallissats, persones humiliades... les benes ajudaran a que tots aquests ferits per la nostra societat postmoderna no sagnin de manera flagrant.

Finalment i, com cada any, esper que no faltaran unes gotetes de bon humor, acompanyades de capacitat per riure'm de mi mateix i de mirar el món amb ulls de polissó i cor d'infant.

Una forta abraçada i fins l'any que ve.

Andreu Genovart Orell

el sant del mes

Sant Ramon de Penyafort

Sant Ramon va néixer a finals del segle XII al castell de Penyafort, del qual el seu pare era senyor. Estudià a Barcelona i a la Universitat de Bolonya on després exercí de professor. Tornat a Barcelona, fou canonge i paborde de la Seu, càrrecs que deixà per entrar a l'orde dominicà. Fou confessor del Papa, que li encarregà la compilació de les anomenades Decretals de Gregori IX, l'obra que més fama li ha donat i que va estar en ús dins l'església catòlica fins fa escassament cent anys quan Pius X la substituí. El Papa volgué premiar-lo amb l'arquebisbat de Barcelona que ell no volgué acceptar. Fou elegit tercer General de l'orde de sant Domènec, càrrec que exercí per poc temps però amb un intens regnat. Després es retirà al convent de santa Caterina on passà la resta de la seva vida, una vida molt llarga que finí el 1275 a l'edat de prop de cent anys.

Sempre va gaudir d'una influència extraordinària dins els Països Catalans: fou amic i confessor de Jaume I, intervingué en les corts de Montsó, en la provisió del bisbat de Mallorca que acabava de ser conquerida, actuà d'inquisidor i d'assessor jurídic en múltiples casos i la seva autoritat es manifestà en tots els afers importants de la vida religiosa fins al punt que els bisbats preeminents del Principat estaven en mans de dominicans. Ja en vida se li atribuïren nombrosos miracles: juntament amb sant Pere Màrtir i sant Vicenç Ferrer forma el grup de dominicans més miraculosos.

Un dels miracles que se li atribueixen ens toca de prop. Ja hem dit que sant Ramon era confessor de Jaume I i l'acompanyà a la conquesta de Mallorca. El rei es va fer acompanyar d'una dama aragonesa anomenada Berenguella, que li feia de concubina; el confessor amonestà el rei moltes vegades per aquest concubinatge i l'amenaçà que si no canviava de vida el deixaria i tornaria a Barcelona; el rei prohibí a tots els patrons d'embarcar-lo, pena de mort; el sant marxà a Sóller pensant que no hi hauria arribat l'ordre del rei, però tampoc no trobà qui el traslladàs. Aleshores Ramon va estendre la capa sobre l'aigua, s'hi posà damunt, alçà el gaiato amb un escapulari com a arbre, prengué un Santcrist com a timó i el cordó per governar la improvisada nau i així en sis o set hores de navegació arribà a Barcelona. Saltà a terra, espolsà el mantell que s'eixugà de cop i se n'anà cap al convent. Es diu que aquest mantell obrà molts de prodigis.

El seu cos reposa a la Seu de Barcelona i celebrem la seva festa dia 7 de gener.

La llei de parelles estables

Joan Bosco Gomila

El passat mes de desembre el Parlament de les Illes Balears va aprovar la llei de Parelles Estables. Amb aquesta aprovació la Comunitat Autònoma de les Illes Balears s'afegeix a la llista de comunitats autònomes que en els últims anys han aprovat lleis d'aquestes característiques.

Aquesta és una llei aprovada anys després que la societat tenguí maneres diferents de conviure, que no el matrimoni; i per tant, fa temps que moltes persones de la nostra societat les exerceixen malgrat que no estan regulades per cap llei.

Aquesta nova normativa dóna respostes i solucions a aquelles situacions que es viuen a la nostra societat de fa estona. No es pot viure d'esquena a aquesta realitat i s'ha de donar una cobertura legal a una situació de fet.

Així doncs, és una llei que reconeix els drets i els deures de les persones que viuen en parella sense el vincle del matrimoni i és, també, un reconeixement que es fa d'acord amb les competències que té la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

El tema que més s'ha ressaltat als mitjans de comunicació i del qual més s'ha parlat és el de les parelles homosexuals, però aquesta llei també dóna cobertura a les parelles heterosexuales que conviuen juntes i no han volgut contreure matrimoni.

Des del PSM, i des dels altres partits progressistes, creim que hi manca la possibilitat que aquestes parelles puguin adoptar fills i incorporar-los a aquestes famílies. Però amb aquesta finalitat, la llei aprovada és la passa per tal d'arribar a acords amb grups polítics que no veuen amb bons ulls aquest fet.

Avui hi ha distintes formes de convivència i aquesta llei tracta per igual les parelles homosexuals i les heterosexuales, tot i que aquestes darreres tenen la possibilitat de contreure matrimoni o triar altres tipus de convivència, però sempre per pròpia decisió; mentre les parelles homosexuals no poden contreure matrimoni ja que la constitució espanyola no ho permet

Aquesta llei és una aportació important dins la regulació de la família, dins el dret civil propi de les Illes Balears. Així i tot, aquesta regulació, tard o d'hora, haurà de canviar i emmarcar-se dins un codi de família de les Illes Balears molt més ample on s'equipararan tota una sèrie de situacions que en aquests moments estan regulades en diferents indrets, per tal que sigui realment la Comunitat Autònoma que ho faci, a partir de les nostres competències, de la nostra sensibilitat, i de les pròpies vivències i necessitats del nostre país.

esports

Futbol

PREFERENT

Per fer balanç de com va la temporada d'un equip de futbol, una bona data pot ser l'equador de la lliga que està disputant l'equip d'en Mateu Capellà. I, si ens hem de remetre als resultats, el que ha fet fins a hores d'ara en la seva primera temporada dins Preferent l'hem de qualificar d'excel·lent.

Pensam que ocupar al final de la primera volta de lliga la tercera posició a la taula no entrava ni dins els càlculs més optimistes dels seguidors de l'equip; però vet aquí que la bona feina, el saber i, sobretot, la unió entre els components de l'equip està fent història dins el ja llarg camí del futbol algaidí.

Els darrers resultats de Preferent han estat:

Gènova - Algaida 2-0

Algaida - Andratx 3-1

Esporles - Algaida 2-1

Algaida - Calvià 2-0

JUVENILS

L'equip de juvenils, pedrera del primer equip del nostre poble si es manté la política de nodrir-se de la joventut d'Algaida, no du massa bona trajectòria dins la Primera Regional juvenil. Si bé és vera que les lesions han estat una constant durant la primera volta, també ho és que aquest equip pot donar més de si: qualitat i aptitud n'hi ha, feineria i actitud és el que falta demostrar.

Els darrers resultats dels juvenils han estat:

Manacor - Algaida 7-1

Algaida - La Salle 4-5

Algaida - Alaró 3-2

Son Oliva - Algaida 2-2

CADETS

L'equip que entrenen en Rafel Oliver, en Toni Massot i en Pep Muro manté el frec a frec amb els dos primers classificats del seu grup, el Badia i l'Espanya. Si bé estan classificats en tercera posició, els cadets estan a l'aguait de les possibles errades d'aquests equips. Ànim, que equip n'hi ha.

Darrers resultats:

Algaida - Espanya 1-2

Algaida - Felanitx 5-0

Aquarius - Algaida 0-1

INFANTILS

L'equip d'en Manolo González, enquadrat al grup B de segona, manté una regularitat total, situat a la meitat de la taula classificatòria.

Darrers marcadors:

P. Picafort - Algaida 3-1

Algaida - Porto Cristo 1-3

Espanya - Algaida 1-4

Algaida - Margalidà 3-0

ALEVINS FUTBOL7

Durant aquest passat mes de desembre, l'equip que enguany entrena en Mateu Llull ha vist com perdia el primer partit davant el líder indiscutible que és el Cardessar. Però, com diu el bo d'en Mateu, els cans lladren i al final es veurà quin equip és el millor. O sigui que moral i ànims no falten a aquest bon equip.

Algaida - Porreres 7-1

Cardessar - Algaida 10-2

Algaida - Son Servera 13-2

fa 20 anys

BENJAMINS FUTBOL7

Els més petits de la disciplina del C. E. Algaida mantenen una molt bona regularitat, amb la sisena posició de dotze participants. Bona feina i bon progrés dels nins d'en Vicenç i en Maties.

Felanitx - Algaida 1-3

Algaida - Arenal 1-5

Olímpic - Algaida 7-1

Espanya At. - Algaida 6-3

FEMENÍ

L'equip de nines que entrena en Joan Nicolau, com ja hem dit altres vegades, esta fent feina des de baix amb nines molt jovenetes juntament amb unes quantes de més veteranes. L'equip va a més, però és qüestió de constància i feina per pujar als nivells d'aquests anys passats. A hores d'ara l'equip ocupa la setena posició d'un total de setze equips que conformen la lliga de futbol femení a Mallorca.

Algaida - Verge de Lluc 5-1

Son Roca - Algaida 1-2

Algaida - Collera 3-6

Poblera - Algaida 0-6

VETERANS

Dins la lliga de futbol d'empreses, els veterans estan classificats a la meitat de la taula amb 19 punts, molt lluny del primer que en té 43.

Només un emperò a aquest equip, un emperò que ja ve de molt enrere: falta una mica d'entrenament.

V. Algaida - Emya 2-2

Joan Trobat

El número 13 d'ES SAIG (gener del 82) presentava una innovació important: millora de la part gràfica amb reproducció de fotografies. Concretament a la portada hi havia una foto dels cossiers amb mestre Joan "Tiu" de dama; també a la xerradeta hi havia el retrat de les entrevistades a més d'altres fotografies a l'interior.

Recordam que el procés per aconseguir aquesta millora era molt complicat: havíem de dur les fotos a Binissalem on ens feien els fotolits, després els havíem d'anar a cercar per durlos a Petra, on ens imprimien la revista. Aquestes passes les férem durant un temps fins que cercàrem una solució més còmoda i senzilla.

Seguíem, però, amb una revista molt primeta de dotze pàgines. A l'editorial ens felicitàvem pel nostre primer aniversari. L'Ajuntament informava de l'adjudicació de la segona fase de l'enllumenat públic. També notificava l'aprovació de l'avantprojecte de Normes Subsidiàries, una vegada vistes les al·legacions, i la seva tramesa a la Comissió Provincial d'Urbanisme. Vint anys després, aquesta notícia sona a cosa de ciència-ficció.

una xerradeta amb...

PERE OLIVER TROBAT PEROT

I a Can Xineta, quan hi passàreu?

Això va ser quan tenia devers 14 anys, que la tia Catalina i l'oncle Miquel, ja majors, vèngueren a establir-se al poble, perquè els robaren els doblers d'una finca que havien venut i agafaren por d'habitar per fora vila. Llavors mon pare ja va comprar un mul ben present, perquè jo començàs a fer de foraviler.

Quines altres feines heu fet?

Quan tenia devers 17 anys mon pare em va ensenyar a treure marès, i a dins Can Xineta mateix vaig fer 4 o 5 pedreres que, llaurant, podies endevinar on era el lloc més adient per fer-les. Una d'aquestes pedreres em serví per fer-hi un aljubet, perquè m'investí aigua d'una llivanya, i el pare de na Catalina m'ensenyà el més difícil, que era fer la volta de canó de la coberta. Més envant, ja de casat, vaig fer un altre aljub dins el Tancat Vell, vora Liern. Amb en Miquel "Palomina" i en Joan "Cotà", quan tots dos feien de pagès, després d'haver sembrat i fins l'hora de collir les messes, tenien devers 3 o 4 mesos sense feina, i em convidaren a fer una escotada i treure marès amb ells a una pedrera del tancat de Son Pelat. El marès superficial era un poc xerec, però més endins era molt bo, i em prenia per tasca diària treure 8 peces de 30, adobades, i guanyava un jornal de 200 pessetes, de fa 43 anys, que anaven molt bé perquè els foravilers ja anaven de roda batuda.

I clots fins a l'argila, quants n'heu fets?

Només al Tancat Vell n'he fets un centenar per semblar-hi ametllers, i només a un redol, que era roca pura, hi vèngue un compressor; els altres, tots picats a mà. També n'he fet molts a Can Xineta, que

per arribar a l'argila t'has d'enfondir fins als 29 o 30 pams. La dona m'ajudava a treure les senalles i, al mateix temps, guardava els dos fills, que llavors eren infants petits. Són peripècies males de creure avui en dia. Quan empaltàrem els ametllers del Tancat Vell, record que en Miquel "Palomina" em va dir: "Vaja una empeltada més guapa. Tots han aferrat, passaràs bones velleses". No s'havia equivocat tant mai, enguany ni tan sols hi hem anat a collir cap ametlla per torrar!

I després què féreu?

Les fora viles ja anaven malament del tot i vaig provar a fer de picapedrer, però el contacte del ciment amb les mans em produïa al·lèrgia, i a l'Hospital den Gi posaren una màquina de fer revoltos (bovedillas) i allà vaig treballar una temporada, que acabà malament perquè l'empresa no podia competir amb la de Montuïri, molt més moderna, i la d'aquí va haver de tancar. Devers l'any 65, amb una Vespa que tenia, em desplaçava a Ciutat a fer feina a un magatzem de Can Garí, on muntava prestatgeries i arxivadors metàl·lics, fins que vaig tenir l'accident.

Com va ser aquest accident?

Era l'any 1969 i davant Can Gafet hi havia un morer amb una soca ben gruixuda. Jo ja havia armat un Seat 600 i duia un esgotament de 3 o 4 dies. Quan tornava cap a Algaida em vaig adormir i vaig topar tan violentament contra la soca, que el volant em tirà cap enrere, i sort que encara no dúiem el cinturó obligatori, que si no, diuen que hauria quedat mort a l'acte. Fou un accident que em marcà per a tota la vida, perquè vaig quedar coix i nafrat per tot el cos.

No tornàreu a fer feina pus?

A Can Garí, no hi vaig tornar, però el frare de Can Serrano m'oferí fer feina al col·legi La Salle de

Ciutat, d'on ell era el cap de personal. Al principi hi anava amb l'autocar, perquè era al col·legi vell de lesAVINGudes; però després hi anava amb el 600, que havia fet arreglar, i m'enduia 3 o 4 dones d'Algaida que també feien feina allà. Jo feia un poc de jardiner i tenia cura que el pati escolar estigués ben net. Fins que arribà un moment que no podia aguantar més, de tan cansat que estava pel dolor de les cames, i ho vaig deixar anar.

I l'afició a la caça, també va mancabar?

No, això no, però vaig haver d'armar un bon ca, que fins llavors no n'havia tengut, perquè trobava, com mon pare, que era mal de mantenir.

Aquí madò Catalina, la dona de l'entrevistat, intervén a la conversa per puntualitzar que fa 46 anys que són casats i mai dins la taleca, quan ell arribava de caçar, no hi havia altra cosa que no fossin les peces caçades, mai ni un colom casolà, ni una fruita del temps... Conta que es casaren l'any 55, quan va fer aquella barrumbada tan forta que tot va quedar anegat, fins al Pla de Sant Jordi, on no havia caigut cap gota. El febrer següent, l'any 66, la neu va ser protagonista durant una setmana, i va matar moltíssims d'arbres per les gelades posteriors.

Tornant a la caça, com us entrà aquesta afició?

De molt petit per ca nostra sempre vaig viure amb aquesta fal·lera. El meu padrí de Sa Tanqueta ja era molt caçador, i mon pare no en parlem. Deu ser per això que el meu fill Pere Joan també m'hi ha sortit. Jo, de petit, agafava les perdius "a la cameta", les encaçava fins a l'esgotament, i sempre he estat un caçador que mai no ha tengut un reclam. Això que quan les perdius s'han d'aparellar, vagis amb un reclam per matar-les, és per a mi una immoralitat. Ara per ventura hi ha més perdius engabiades per fer de reclam que a lloure

per fora vila. De fures, tampoc no n'he tengudes mai, i el ca, ja t'ho he dit, va ser per l'accident i bàsicament per caçar les cegues, que si no fos així, n'hauria perdudes moltes. El primer ca, me'l va vendre el manescal Pep Aguiló per mil pessetes, i el vaig vendre al cap de 7 anys per 50.000. Era una meravella d'animal que em va permetre agafar cada temporada entre 30 i 40 cegues. Un dia de matances vaig caçar 7 cegues i un conill a Sa Costa de Sa Serra. Amb els doblers del ca, que nomia Nord, vaig poder comprar el Piva, el motoret per llaurar.

És cara l'afició de caçar?

Sí que ho és, i de sempre. Quan era jovenot record que, com que anava curt de doblers per comprar cartutxos, me les enginyava per treure el pitó dels usats, llavors els treia la corona, l'aplanava i li posava unes bolletes de sofre vermelles que venien en els Curros per als al·lots. Amb això, endoblat allà dins, donava foc a les mèrleres. També feia els cartutxos jo mateix, mesurant els perdigons per caçar els tords sense fer destrossa. Perquè els tords, i tota la resta de caça, eren per menjar, per necessitat; mai per passar gust per matar de manera gratuïta, com molts d'escopeters fan avui en dia.

Parlarem també de moltes altres coses, que aquí no tendran cabuda, i dels dubtes que comencen a tenir de si viure sempre a Can Xineta o passar a la posada vora de la creu d'en Vicó, on també tenen totes les comoditats. Aquestes festes han dinat al poble, però han partit a dormir a fora vila. El dia de la xerradeta, per culpa de l'entrevistador, hagueren de retardar el retorn a Can Xineta un poc més tard que de costum. Perdó per les molèsties, gràcies per la vostra amabilitat i salut per al futur.

Miquel Sastre Pujol "Fiolet"

una xerradeta amb...

PERE OLIVER TROBAT *Perot*

És un enamorat de fora vila i un entusiasta practicant, fins ara, de la caça en unes modalitats molt concretes. Ha viscut des de fa molts d'anys a Can Xineta, al Quarter IV, que és, com molts sabeu, una possessió situada entre Son Lluç i Son Pistola, d'unes 10 quarterades d'extensió, on ell hi ha creat un petit món a la seva mida, fent-hi pedreres, clapers, aljubs, sestadors, clots per semblar-hi tot tipus d'arbres... Amb ell parlarem llargament un capvespre de les darreries de desembre tot el que segueix i més; amb la seva dona de testimoni, madò Catalina "Talaieta", que ens ajudà a afinar qualche record boirós a la memòria.

Data de naixement?

Dia 31 de desembre de l'any 1927, això vol dir que ben aviat compliré els 74 anys. Vaig néixer al carrer del Laberint, al racó veïnat de l'actual forn de Can Salem.

Quins records o anècdotes recordau de la infància?

En Miquel de Son Pelat em va fer recordar l'altre dia que era capaç de fer tocar les mitges al rellotge del campanar. Llavors quasi no hi havia rellotges a les cases i estàvem molt pendents del campanar; amb una pedrada havia de travessar les capelles i ferir una campana; si no a la primera, a la que feia 3 o 4 ho aconseguia. Amb el mateix sistema de les pedres, també tomava qualche sobressada de les que tenien penjades damunt la sala a una casa vora ca nostra que ara és d'una tia de na Bàrbara de Marina. Coses d'allots d'aquell temps. No és que fos més dolents que els altres, sinó que feia per ventura coses que els altres no sabien fer.

Fins quan anàreu a escola i a on?

A Ses Escoles, fins que vaig tenir devers 8 o 9 anys. Me'n record que al racó on hi havia el coll de la cisterna, que ara ja no hi és, fins que començà la guerra civil hi havia un cartell que deia "Grupo Escolar Luis Bello". En aquest mateix lloc record que els mestres hi jugaven a pilota amb les mans, "a passades". Devers els 8 anys ja em llogaren per anar a aplegar ametlles a Albenya, i també a aplegar serments a la vinya de Son Mesquida; això eren feines de temporada. Als 9 anys em posaren d'ajudant de l'oncle Toni de Son Coll i de la tia Coloma, que feien de pagesos. Carregava gavelles de faves, arrabassava ciurons, rapitxo, pèsols, feia garbes... A Son Mesquida, hi vaig anar molts anys amb en Pep "Castellitxo" i en Miquel "Lloret", a les ordres del vinyòvol de la possessió, que era el pare d'en Nofre "des Marfil". Després d'aplegar els serments, llavors esbrostàvem i més envant esquitxàvem tota la vinya, ajudats d'una somera amb un dipòsit damunt el carro.